

Ez a bibliai részlet nekem a végítéletről szól. Számadás az életünkről. Isten előtt állunk. Hogyan mutatnánk be az életünket, a cselekedeteinket Istennek. Ő is látja mindezt és mi is látjuk. Siker vagy kudarc? Hogy viselkednénk ebben a helyzetben? Farizeusként vagy vámszedőként?

Elképzelem, hogy egyszer csak meghalok. Hol vagyok? Mi történt? Minden biztonnal meghaltam. Egy nagy épület előtt állok, a semmi közepén. Egyedül vagyok. Semmi támpont. Nézem és kezdem felfogni, hogy hatalmas ez az épület, óriási. De mégis barátságos. Mintha egy templom lenne. Egy ajtó van csak rajta, résnyire nyitva. Egyértelmű, be kell mennem.

De még nem merek bemenni. Félek. Végig próbálom gondolni az életemet. Gyűjtöm a jócselekedeteimet, ahogy a farizeus teszi a példabeszédben. Felneveltem a gyerekeimet, szerettem a feleségem, dolgoztam becsülettel, próbáltam segíteni barátaimnak, önkénteskedtem, adományoztam... Feszengeni kezdek. Kevésnek érzem magam így ebben a pillanatban. Találkozni fogok Istennel. Gyűjtöm a bátorságom.

Aztán belépek. Sehol senki. Nézek jobbra meg balra. Senki. Látni nem látok senkit, de ahogy bátortalanuk az első lépéseket megteszem befelé, egyre erősebben érzem Isten átölelő szeretetét. Megszólal egy hang bennem. Gergő, gyere beljebb, mondd el nekem, hogy látod az életedet? Csak bátran, mondd meg. Megállok, elkezdek szédülni, nem bírok tovább menni. Átérezem, hogy nem viszonztam ezt a szeretetet eléggé. Hatalmas ez a szeretet én meg alig tettem valami jót. Nem hittem benned eléggé.... Csak sírok és sírok....

Bocsáss meg! Ennyit sikerül mondanom....

Valaki felsegít.

Hazatértem.

Földiák Gergely, Budapest